

cara



International reviews: „In Between Times“ ARCD 3040, March 2007

„Most immediately striking on this album by this Celtic band from Germany are the sublimely intertwined vocals of co-lead singers Gudrun Walther and Sandra Steinort. These two women are simply amazing, not the least because they also play various instruments: fiddle, viola and diatonic accordion for Walther; and piano and flute for Steinort. Their vocal highlights include their ethereal harmonies on the opening “Poisoned Peas”, Walther’s romantic “Please Be Peter Tonight” and the rollicking traditional “The House Carpenter”. Equally impressive is the steamrolling modern drive with which the band inflects its traditional Celtic and Breton songs, as well as its originals. Cara boasts a combination of superb technical skills, taut discipline and contemporary dynamism. Much of the credit must go to bandleader-impresario Jürgen Treyz, who not only plays guitar and many other instruments, but produced the album. Instrumentals such as “Pluzunet” and “C’mon, Tiger!” provide showcases for each of the individual players, but also show off breathtaking group playing, especially when two or three instruments lock together to trace the song’s elegant melodies. Cara also works up a deep groove. The potent quintet is joined here by an electric bassist on half of the album, and a trap drummer on a third of the cuts. It’s tough to ignore music this robust and rich.“

Gene Armstrong - Rhythm & Views, Tucson Weekly, March 6th, 2008

„Cara is a German band that has taken inspiration from Irish and Scottish traditional music in order to form a new and unique sound. Each of the four musicians have been instrumental in the German folk scene and have been part of such groups as More Maids, Adaro, DeReelium, Steampacket and La Marmotte, as well as active studio players.

The CD opens up with "Poisoned Peas", a variant on "Lord Randall" (made famous by Steeleye Span), which spotlights the duo vocals of Sandra Steinort (who also plays superb piano and flute) and Gudrun Walther (who also doubles on fiddle and viola). The band also tackles such standards in the tradition as "The House Carpenter", "The Maid of Whitby", and the Tannahill Weavers' ode to whales, called "Bustles and Bonnets". Supporting both the songs and several sets of dexterous reels and jigs are the talents of flute, whistle, and concertina player Claus Steinort, guitarist Jürgen Treyz, and Rolf Wagels' powerful bodhrán playing. Their musical fireworks can best be heard on the set of reels called "The Flying Sofa", which features some particularly fine fiddle work by Walther.“

Lahri Bond (Leverett, MA) for Dirty Linen (#134 February/March 2008)

„Le groupe allemand a beaucoup voyagé depuis son premier CD sorti en 2004, et ces voyages on bien sûr apporté leur lot de découvertes anglaises, bretonnes et autres, ainsi que des compositions inspirées par les circonstances. Les voix de Sandra Steinort et Gudrun Walther sont toujours aussi magiques! Leur timbre aisément reconnaissable et leur expressivité apporte le "plus" indispensable à ce groupe au répertoire anglo-celtique. Flûtes, uilleann pipes, violon, bodhrán, guitare sont joués de mains expertes. On apprécie particulièrement les ballades "The Maid of Whitby" et "Bustles and Bonnets". Cara reste une valeur sûre.“

Le Canard Folk (F), No. 269, April 2007

Booking:

 **artes konzertbuero**

www.artes-konzertbuero.de

Muehlenstrasse 5
73765 Neuhausen - Germany
call +49-7158-931911

info@artes-konzertbuero.de

Cara

„A German band with an Irish name who play Scots/Irish, European, and original tunes and ballads? Oh yes! The five members of Cara (Irish for „friend“) share a variety of backgrounds: conservatory, home-trained, self-taught – but they all agree on a musical style, which is lively, intricate and crystal clear. I use the term „clear“ advisedly, for throughout this beautifully produced CD, it is the clarity of their musical expression that makes them stand out. Leading the way is Jurgen Treyz, who plays guitar, mandola, mandolin and keyboards. Treyz is a classically trained guitarist, who has specialized in the recording of medieval and early folk music. His guitar lines are precise, inventive, yet within the tradition. Listen to his playing on the medley of Breton tunes called „Pluzunet“. Gorgeous. Add to that Claus Steinort's work on pipes, flutes and whistles, and Rolf Wagels' amazing bodhran beats and you have a top notch mix.

The vocals, provided by Sandra Steinort and Gudrun Walther range from sweet to spine-tingling. The use of a drone harmony and the 7/8 time setting in „Poisoned Peas“, for example, render the old story of Lord Randall positively riveting. Steinort and Walther show the flexibility of their vocal style in the playful „Please Be Peter“, and the moving „Bustles And Bonnets“. Part of Cara's charm is the pan-European influence they bring to British Isles music. With their eclectic backgrounds they manage to use Balkan, Breton and German touches in the music, without making it sound like a watered-down world music love fest. This is a band whose musicianship and inventiveness will make them a favorite on both sides of the pond.“

MD, Sing Out! - Vol. 51 #3 – Autumn 2007

„Being narrow-minded is a trait that can cause us to miss out on some of the best things in life. Upon reflection perhaps I've been guilty of possessing this trait myself on occasions – much to my detriment. I have been involved with the Irish folk scene for a number of years and normally have avoided the German bands who proclaim to be „Irish folk musicians“. My interest was always more directed at the Irish and Scottish musicians, who for me represented „the real thing“. But in hindsight with this sort of narrow-minded thinking I believe some good, if not very good bands have passed me by.

Cara is an example of one of these bands who prove that Irish music can also be played on a very high level beyond the shores of the Emerald Isle. Then again Cara have just finished a US tour including the Boston ICONS and by all accounts they were well-received by enthusiastic and also very knowledgeable audiences. Their second album titled „In Between Times“ offers a good demonstration of Irish music played at its best by those who have not been brought up on it from the cradle. Of course, musical techniques can be learnt but technical perfection doesn't make a song authentic – in other words you can hear if this song is sung from the heart with passion or if it's just another song. You can hear and feel that the members of Cara, Jürgen Treyz, Sandra Steinort, Claus Steinort, Gudrun Walther and Rolf Wagels (no stranger to Huidi Beag's in Gweedore), play with this genuine passion, two flutes and a fiddle provide the tunes and there's plenty of power in the backing of guitar and bodhrán to drive a small trawler.. Although their music style is not pure Irish, there are some other influences to be heard, on the whole the Celtic tone is very much present. There are 12 pieces on the album, songs and instrumentals.

Traditional songs alongside new songs. Gudrun Walther's own song „Please Be Peter Tonight“ is especially remarkable and it was inspired by a situation she had experienced herself in Donegal.

An album definitely which is in between times worth listening to.“

MD, Irish Music Magazine – November 2007

This review can also be found on the website www.irishmusicmagazine.com

„Een uitstapje naar de Osterburen met de tweede cd van de groep CARA (= vriend in gaelic). Via zangeres en violiste Gudrun Walther ontving ik *In Between Times*, met daarop een mix van liederlijke songs (met bronvermelding) en tunes, al dan niet in een set vorm verpakt. Blikvangster Gudrun wordt vocaal bijgestaan door pianiste/fluitiste Sandra Steinort en multiinstrumentalist Jürgen Treyz, Brüder Claus Steinort, whistler en bespeler van de Ierse doedelzak. Het kwartet wordt versterkt door Rolf Wagels, die met harde hand de bodhran roeroert en nog enkele gastmuzikanten, waarvan de door mij eerdere geziene Tóla Custy. Ruim een uur virtueuze muziek met eigenzinnige bewerkingen van diverse traditionals. De groep is op volle toeren: voor het eerst naar Amerika en op 1 december belanden ze in Heerhugowaard op het Irish Spirit Festival.

Voorpret op www.cara-music.com“

The Claddagh News (NL), Augustus 2007, Jaargang 14, nummer 3 (76)

Translation as supplied by The Claddagh News: „After reviews of celtic music of some Dutch groups we make a short trip to our neighbours in the east with the second CD of the group CARA, i.e. Friend in Gaelic. I received *In Between Times* from singer and violonist Gudrun Walther. The CD contains a mix of realistic songs (with acknowledgements) and tunes, at times rendered in a set format. Eye-catcher Gudrun Walther is vocally assisted by pianist and flautist Sandra Steinort, her brother Claus Steinort, whistler and player of the Irish bagpipes, and multi-instrumentalist Jürgen Treyz. The Quartet is reinforced by Rolf Wagels whose hard hand plays the bodhran, and a few other guest musicians among them Tóla Custy whom I have seen in concert before. More than an hour of virtuoso music with wayward adaptations of several traditionals. The group is in full swing: for the first time to the United States, and on 1 December, they will be in Heerhugowaard at the Irish Spirit Festival. You can hear and enjoy them on www.cara-music.com“

Wie de scène een beetje volgt, weet het al sinds in 2004 Cara's debuutplaat *In Colour* uitgebracht werd: één van de meest boeiende bands in de Ierse traditionele muziek komt uit Duitsland. Pianiste Sandra Steinort en violiste Gudrun Walther zijn twee schitterende zangeressen, die je rustig als de kern van dit vijftal kunt beschouwen en die op het podium ook nog eens bijzonder grappig uit de hoek kunnen komen. Gitarist Jürgen Treyz kreeg voor de EP die hij maakte met zijn groep Adaro zelfs complimentjes van Ritchie Blackmore. Fluiten en bodhran zijn in handen van Steampacket-leden Claus Steinort en Rolf Wagels. Het vijftal doet aan traditionele Ierse muziek, wat wil zeggen dat zelfgeschreven instrumentals en geleende gezongen nummers elkaar afwisselen, dat traditionals en moderne dingen door elkaar lopen en dat er niet gekeken wordt op een jig of reel minder of meer. Wat overblijft is een bijzonder aangename plaat, die bij machte moet zijn om hele drommen jonge mensen te bekeren tot deze fijne muzieksoort. De stemmen van de dames zijn daar in het bijzonder voor verantwoordelijk, al wil ik daarmee totaal niks afdoen van de instrumentale kwaliteiten van de overige muzikanten. Ik zei het al in de aanloop van dit stukje: Cara maakt de meest boeiende Ierse muziek van vandaag. Meer hoeft daar niet aan toe te voegen: ik vertrouw er namelijk op dat u zelf ook oren aan uw hoofd heeft. Eén keer luisteren naar *The House Carpenter, Please Be Peter Tonight of The Maid of Whitby* kan u vast overtuigen!

Dani Heyvaert, *MazzMusikas* (B)

„Het wemelt in Duitsland van de groepjes die zich met veel enthousiasme storten op de Keltische muziek. Dat levert maar zeer zelden opmerkelijke muzikale resultaten op. Het meeste hebben we al eens gehoord en ook nog eens in betere uitvoeringen. Een groep als CARA vormt een positieve uitzondering. Hun vorige CD *In Coulour* (2004) was al de moeite waard. Opvolger *In Between Times* kan zich meten met het beste uit de Ierse/Bretonse wereld. CARA heeft o.a. Gudrun Walther en Jürgen Treyz in de gelederen. Die vormen samen het duo *Deitsch* dat in 2005 een briljante CD afleverde: *Königskinder* (Artes/Rough Trade ARCD 3037), die ik hier besprak.

Wat me zeer bevalt aan deze CARA CD is de vernieuwende aanpak. Er staan bekende songs op, maar die krijgen door toegevoegde tekst en een verfrissende bewerking, extra kleur. Daarbij componeert CARA eigen tunes, veeal in Iers of Bretons idioom, die men razendknap verbindt met traditionele tunes of werk van grote fluitisten als Jean-Michel Veillon en Tom McElvogue. Zo ontstaan een aantal meeslepende tune-sets. *Flying Sofa* is een voorbeeld van zo'n set waarin drie eigen reels verbonden worden met Tom McElvogue's 3. (McElvogue heeft de gewoonte zijn instrumentalen te nummeren, surf eens naar www.tommcelvogue.com voor geluidsfragmenten.) In deze set heeft CARA het dwingende van Lúnasa en de lichtvoetigheid van het oude Altan. Dat zijn grote namen die regelmatig naar boven komen bij het beluisteren van deze CD. Het fluitspel van Sandra en Claus Steinort heeft bij tijden dezelfde kleur als dat van Frankie Kennedy, Altan-lid van het eerste uur en veel te vroeg overleden (1994). *C'mon Tiger* heeft bijna alles van een goede Lúnasa tune. De akoestische bas klinkt wat minder prominent maar verder is er dezelfde swing en versnelling.

Pluzunet is een traditionele Bretonse set. Knap werk op uilleann pipes en meeslepend snarenwerk in de eerste tune *Pa Oan Me Plac'Hig Yaouank* (o.a. Michel Veillon - *Er Pasker*) die gevolgd wordt door twee dansbare, traditionele Plinns waarin viool en fluit het voortouw nemen. De uilleann pipes (Claus Steinort), voor het eerst te horen op een CARA cd, zijn een verrijking. Met veel vaart in *C'mon Tiger*, zeer gevoelig in de *air Air Ploubêr* en zorgend voor prachtige lamente-achtige breaks in *Bustles and Bonnets*.

Ja, CARA kan componeren en arrangeren. *By the River of Gems* is een traditionele slow air (ook op Davy Spillane - *Atlantic Bridge*). Jürgen Treyz bewerkte deze traditional voor gitaar en dobro. Die twee instrumenten combineren mooi met diatonische accordeon en fluit. De *Happy A-Set* is een echt luisteravontuur van ruim 9 minuten en bestaat uit drie delen. Op *A-again* valt geen etiket te plakken. Een eigen statige melodie, wat Barokachtig, met mooie lome swing, die naadloos overgaat in een springerige *Happy-A-Polska* vol muzikale subtiliteiten (beiden van de hand van Gudrun Walther). De afsluitende traditional *Music in the Glen* klinkt wat gewoontjes na al dat muzikale vuurwerk.

De (meerstemmige) zang is zeer verzorgd. Er kleeft maar één klein bezwaar aan. Je hoort een licht Duits accent. Vooral bij Sandra Steinort (*The Maid of Whitby*). Bij Gudrun Walther is dat iets minder. Daar moet je even doorheen luisteren om vervolgens te genieten van bekende songs als *Poisoned Peas*, *The House Carpenter*, *Bustles and Bonnets*, *The Maid of Whitby* of *Rosie Anderson*. Alle opnieuw bewerkt. *Poison Peas* kennen we onder de titel *Lord Randal* (o.a. Martin Carthy - *Shearwater* 1974) maar heeft hier een opwindend Oost-Europees ritme. *The House Carpenter* heeft volgens het tekstboekje alles wat een goede song nodig heeft: een mooie vrouw, een echtgenoot, een geliefde, schepen, gebroken harten, dood en de duivel. Men vergat nog iets te vermelden: een pakkend arrangement. Men stak deze *House Carpenter* in een nieuw jasje via een nieuw refrein en een sterke dobro partij van Jürgen Treyz.

Ik noemde al de instrumentale (pipes) breaks in *Bustles and Bonnets*. Deze *Tannahill Weavers song* (*Land of Light* 1985) is ook voorzien van mooie effecten die uit de viool van Gudrun Waltz komen. *The Maid of Whitby* is een humoristische song over een kleine familie-onderneming die niets vermoedende matrozen vakkundig uitkleedt. Iets te vol gestopt arrangement naar mijn smaak. De vloeiende viola, mooie piano en het nieuwe, meerstemmige refrein in *Rosie Anderson* vormen echt een verrijking voor deze traditional. *Please Be Peter Tonight* is een sterk eigen nummer (Gudrun Walther) naar aanleiding van een humoristisch voorval op de Frankie Kennedy Winter School in Donegal. Daar worden jaarlijks stages georganiseerd. Een groep als CARA heeft daar weinig meer te zoeken getuige deze klasse-CD.“

Paul, waardering: 8 - Folkforum (NL), 20.4.2007

„IN BETWEEN TIMES', een bijzonder vaardig en liefdevol ingespeelde en ingezongen Ierse plaat (CD)

Enkele jaren geleden werden we verrast door het meisjestrio More Maids. Tot daar alles OK want 'Live' luisterde als een bijzonder vaardig en liefdevol ingespeelde en ingezongen Ierse plaat, vol aanstekelijke jigs en reels, met naast de gebruikelijke trads ook werk van Steve Knightley en Dougie McLean. Als buitenbeentje stond er ergens halverwege een leuke versie van 'Closer To Fine' van Emily Saliers (de Indigo Girls dus) Groot was onze verbazing vast te stellen dat het ging om... Duitse dametjes. Daar zouden we nog van horen! Maar sinds die plaat uit 2002 was het merkwaardig stil rond More Maids... tot we enkele tijd terug 'In Between Times' van Cara (zowat 'Vriend' in Gaelic) binnenkregen. Het bleek dat Gudrun Walther, fiddle en 'box' (ofte diatonische accordeon), lid van More Maids en schrijfster van 'Red Is The Rose', de vocaal sublieme opener van 'Live', in zee was gegaan met andere muzikanten.

Openingszet 'Colours' uit 2004, een jaar na de vorming van Cara, was ons helemaal ontgaan, maar bleek overladen te zijn met lof. Oortjes spitsen dus. Tweede pijler van Cara is pianiste Sandra Steinort, een al even overtuigende zangeres en muzikante als Walther. Claus Steinort (fluiten en whistles, concertina, Uilleann pipes), Jürgen Treyz (gitaren, mandola, mandoline) en Rolf Wagels (bohrán) slepen individueel een hele waslijst referenties mee (om er maar één te noemen: Claus en Rolf werden gesignaleerd bij DeReelium en Steampacket) Ook in Ierland zelf kent men deze vaklui, iets wat mee verklaart waarom Tóla Custy één der special guests is. De man uit Ennis, Co. Clare, is één der beste hedendaagse fiddlers. Maar alle adelbrieven ten spijt, het is de muziek die er moet staan. Nou, dat zit dus snor: dat hoor je hier eigenlijk al na enkele seconden. Wat opvalt, is de grote inbreng van de groep, vooral dan Walther en Treyz, in het bewerken van de traditionals of het schrijven van nieuwe deunen en/of teksten. Vernieuwing binnen de bestaande context, zeg maar. De liner notes geven aan dat het nodige opzoekingswerk gekropen is in het opzoeken en bijstellen van het songmateriaal: deze mensen kennen hun werkveld. Maar de nota's geven ook aan hoeveel plezier er beleefd werd in het samenstellen van de cd. Dat wordt verlengd in de speelvreugde, zoals in 'Please Be Peter Tonight'. Mooi wat ze doen met The House Carpenter, een ballad die o.a. ook Bob Dylan onder handen nam. De zang is ronduit prima, maar ook zonder lukt het aardig. Stilzitten is zo goed als onmogelijk tijdens de eigen tunes van 'C'mon Tiger'. En een oer-Ierse melancholie overvalt je tijdens de twee deunen van 'Ploubêr'. Het is moeilijk favorieten kiezen. 'Bustles And Bonnets' misschien, bekend van The Tannahill Weavers? Lees hier trouwens ook de Duitse commentaar, gij allen die mét ons de walvisvangst verfoeit! En, heren, let op als je 'The Maid Of Whitby' ontmoet: menig nietsvermoedend zeeman was slachtoffer van de al te knappe meid! Deze uitvoering van 'Rosie Anderson' neemt het op voor de tragische heldin. Die snode Lord Elgin heeft duidelijk niet enkel de Akropolis geplunderd!

Van de allerbeste Ierse volkse muziek die we in lang hoorden is 'Made in Germany'... Het staat erop, in het Engels!

Antoine Légat; 12 07 07 - www.folkroddels.be

This translation of the above was published on www.folkroddels.be on July 16th 2007: „A few years ago we were taken by surprise by the ladies' trio More Maids. Everything under control as Live listened as an extremely crafty and lovingly played and sung Irish Record, full of delightful jigs and reels, with, next to the usual trads, work from Steve Knightley and Dougie McLean. As a extra asset, somewhere halfway there was a likeable version of Closer To Fine by Emily Saliers (The Indigo Girls!) But great was our astonishment then, to learn that More Maids was... German! We would certainly hear from them again! But since that record from 2002 a awkward silence surrounded More Maids... Until we heard some time ago In Between Times by Cara, which means as much as „friend” in Gaelic. We soon discovered that Gudrun Walther, fiddle and ‘box’ (diatonic accordion), member of More Maids and composer of Red Is The Rose, the sublime vocal opener of Live, had linked up with other musicians. We missed out completely their first effort, Colours of 2004, a year after the formation of Cara, but we learned that it had been covered by praise. So we had give special attention to this In Between Times. Second cornerstone of Cara is piano player Sandra Steinort, as a singer and musician just as convincing as Walther. Claus Steinort (flutes and whistles, concertina, Uilleann pipes), Jürgen Treyz (guitars, mandola, mandolin) and Rolf Wagels (bohrán) individually harbour a long list of references (to name but one: Claus en Rolf played with DeReelium and Steampacket) In Ireland too these craftsmen are known, which explains why someone the likes of Tóla Custy is one of the special guests. The

Man from Ennis, Co. Clare, is one of the best present day Irish fiddlers. But whatever all these references, it's the music that counts. Well, that's no complaints department. After a few seconds already you get under the spell! Remarkable is the big input of the band, mostly Walther and Treyz, in revising the traditionals or the writing of new melodies and/or lyrics, call it renewal from within the existing context. The liner notes indicate that a lot of preparation crept into the research of the material and the treatment of it: these people know what they are talking about. But the notes also make clear how much joy was felt in putting together this collection. This was translated into the pleasure of playing which the CD exudes, as in Please Be Peter Tonight. It's a delight to hear how they recreate The House Carpenter, a ballad that Bob Dylan once sang, amongst others. The singing is masterly throughout, but the music also works without singing: sitting still is virtually impossible while listening to the self-written tunes of C'mon Tiger. And an age old Irish melancholy comes over you during the two tunes of Ploubêr. It's hard to pick out favourites. Bustles And Bonnets maybe, of Tannahill Weavers fame? Please also read the German comments, all of you who loath whaling! And, gentlemen, watch out for The Maid Of Whitby: many an unsuspecting sailor was the victim of this all too beautiful girl This version of Rosie Anderson takes the side of the tragic heroin: that wicked Lord Elgin did more evil than plundering the Acropolis!
Some of the very best Irish music we heard in a long time is Made in Germany..."